

holdning er jeg sådan set enig i. Der er fremskridt på menneskerettighedsområdet, men der er også nogle tilbageskridt.

Der foregår et analysearbejde i EU-kredsen, og det er vigtigt at følge det, og det er klart, at vi forventer nogle håndfaste fremskridt på demokrati- og menneskerettighedsområdet, hvis det er sådan, at man skal gå ind og diskutere en oplysning af våbenembargoen.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Det var, om jeg så må sige, et ikkesvar, et rigtigt politikersvar, vi fik her.

Lad mig så spørge lidt mere kontant: Hvad har hr. Jeppe Kofod imod de krav, der er stillet op i det forslag til vedtagelse, som er fremsat af SF, Enhedslisten, Dansk Folkeparti og Kristendemokraterne, hvor der meget konkret refereres til, at man skal indstille den truende adfærd over for Taiwan, at der skal være en reel vilje til at finde en forhandlet løsning for Tibet, og at menneskerettighedssituationen i Kina skal forbedres markant, først og fremmest hvad angår tortur, henrettelser, ytringsfrihed samt sikring af foreningsfriheden?

Hvad har hr. Jeppe Kofod imod disse krav? Hvorfor kan Socialdemokraterne ikke stemme for denne vedtagelse, som jo præcis formulerer nogle krav til, hvordan menneskerettighedssituationen skal forbedres, hvorefter man så kan opheve våbenembargoen?

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Jeg vil gerne takke for spørgsmålet, for det er meget vigtigt. Læser man den vedtagelse, som vi er medforlagsstiller til, hedder det: »Folketinget støtter den fortsatte udbygning af Danmarks og EU's forhold til Kina. Folketinget konstaterer, at de politiske, økonomiske og handelsmæssige bånd skal styrkes, samtidig med at dialogen og samarbejdet om fremskridt på menneskerettighedsområdet udbygges, herunder i en eventuel sammenhæng med en eventuel oplysning af EU's våbenembargo.« Jeg medgiver, at sproget kunne være bedre. Men det, der er afgørende for os, er, at der er en sammenhæng mellem fremskridt på demokrati- og menneskerettighedsområdet og en eventuel oplysning af våbenembargoen.

Hvad disse konkrete krav og indholdet i det fremskridt skal være, er jo det, man drøfter i EU-

kredsen i øjeblikket, og der er et analysearbejde i gang.

Kl. 18.20

Jeg er helt enig med forslagsstillerne, hr. Holger K. Nielsen og andre, i, at de ting, de peger på, er vigtige. Men der er også mange andre ting, og derfor synes jeg, man skal afvente den diskussion af analysearbejdet, der er i EU-kredsen, før man lægger sig fast på, hvad det er for nogle kriterier eller indrømmelser, man vil have, før man eventuelt overvejer muligheden for at opheve våbenembargoen.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg er enig med hr. Jeppe Kofod i, at statsministerens udtalelser og opførsel i Kina var som en elefant i en porcelænsbutik. Men jeg vil lige gøre opmærksom på, at den nuværende statsminister jo ikke er den eneste, som i det her spørgsmål har opført sig på den måde.

Vi husker jo alle sammen, da en tidligere statsminister arrangerede et møde med Tibets leder, Dalai Lama, på et herretoilet, eller var det et venteværelse, ude i Kastrup Lufthavn. Det var mildest talt heller ikke klædeligt.

Derfor var jeg selvfølgelig oprigtig glad, da jeg oplevede en Jeppe Kofod i topform – for det sker – der klart slog fast, at der ikke kunne blive tale om at opheve våbenembargoen over for Kina, så længe der var de her krænkelse af menneskerettighederne.

Nu er hr. Jeppe Kofod jo faldet meget ned. Det, jeg vil spørge om, er: Er det EU-realismen, der har sat ind? Er virkeligheden den, at det i virkeligheden er Socialdemokratiets EU-politik, vi ser her? Socialdemokratiet vil ikke komme i en situation, hvor Socialdemokratiet skal nedlægge veto i EU mod noget, som de andre EU-lande vil. Og fordi man ikke vil komme i den situation, så må man så sælge ud af menneskerettighederne i forhold til Kina. Er det sådan, det hænger sammen?

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Nej, det er ikke sådan, det hænger sammen. Den påstand vil jeg gerne ramme en tyk pæl igennem. Det, der er vigtigt for Socialdemokratiet i forhold til EU-politikken, der skiller os markant fra både Enhedslisten og til dels også SF, er jo, at vi tror – vi ved – at vi bedst påvirker udviklingen i Kina ved en fælles politik i EU-kredsen omkring de spørgsmål her. Det er det, der har